

El pacte entre els homes i les oronetes

Jordi Domingo Calabuig

“Tot just va brotar el vesc, l’oroneta va comprendre el perill que amenaçava a les aus. Reuní a tots els ocells i els aconsellà que tallaren tots els arbres on creix el vesc i, si fóra possible, que anaren a refugiar-se amb els homes per a suplicar-los que no utilitzaren el poder d’aquesta planta per capturar-los. Els ocells rigueren d’aquella ximpleria. Aleshores l’oroneta es va anar amb els homes demanant ajuda, l’acolliren per la seua intel·ligència i l’admeteren com a veïna. I va ocórrer amb els altres ocells que els homes els caçaren i se’ls menjaren. Tan sols l’oroneta, la seua protegida, va fer niu a les seues cases sense temor.”

D’aquesta manera Esop ens ensenya que aquells que són previsors, com ara l’oroneta (*Hirundo rustica*), escapen dels perills. En realitat en aquesta faula hauríem d’incloure almenys una espècie més, un parent molt proper que també utilitza les parets de les nostres cases per a penjar els seus nius de fang i saliva, i que per tant també degué estar present en aquesta singular creuada de l’oroneta. Es tracta de l’oroneta cuablanca (*Delichon urbica*).

Tot i que a primera vista són ocells molt pareguts podem diferenciar-los fàcilment. Si mirem els dos ocells en vol ens

